

После отиваха заедно да се омиятъ, защото японците сж доста чисти. . . Слѣдъ всѣка измината нощъ, тѣ се чувствуваха още по съсипани, болни, слаби. . . И въпрѣки това, пакъ искаха да живѣятъ, препичаха на слънце треперящитѣ си членове и започваха безкрайнитѣ си скитания съ количката, все тъй раздрусвани, едва тътрящи се. Скитаха тѣ по всички улици на града, по предградията, отиваха до най-далечнитѣ села, ако се случеше да има нѣкакъвъ храмовъ празникъ. . .

*

Смъртъта настигна старата Кака-Санъ на острова Киу-Сиу, на кръстопжтъ, тъкмо когато пресичаха едно поле.

Бѣше топла, ясна априлска сутринъ, дърветата се бѣха раззеленили.

На острова Киу-Сиу пролѣтъта настѣпва рано и времето се стопля скоро; затова и всичко се бѣ разцвѣтѣло и миришеше хубаво. Пжтищата се кръстосваха срѣдъ оризовитѣ ниви, които приличаха на зелено кадифе, когато ги залюляваше топлиятъ вѣтъръ. Навсѣкжде се чуваше свиренето на щурцитѣ. Тамъ, дето се кръстосваха пжтищата, въ тревата, виждаха се десетина надгробни камѣка, подъ сѣнкитѣ на нѣколко грамадни кедра; това малко гробище имаше форма на четирежгълникъ, заобиколенъ съ стари статуи на будийскитѣ божества, изсѣчени отъ гранитъ. Задъ полетата се чернѣеха гори, прилични на нашитѣ джбови гори; а срѣдъ тъмната имъ зеленина, тукъ-таме се показваха бѣли и розови точки — цвѣтѣха камелиитѣ — а на другитѣ мѣста трептѣха тънkitѣ прозрачни клоне на бамбуковитѣ дървета. Най-подиръ, още по-далече, до самия хоризонтъ, се издигаха планини сжщо